

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . . € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Eeuwige, mijn lot ligt in uw handen!

WEDEROM is er een jaar voorbij en een nieuw kondigt zich aan. Dit is de gelegenheid om de balans van het afgelopen jaar op te maken en goede voornemens op te vatten voor het komende jaar. Als wij ons de dingen goed bewust zijn, moet onze balans ons aanzetten tot een diepe dankbaarheid voor het leven en het bestaan en alle weldaden die ons door de goddelijke genade te beurt zijn gevallen gedurende de laatste twaalf maanden.

We moeten inderdaad de positieve beproevingen, dus de zegeningen waarvan wij het voorwerp waren van de kant van de Allerhoogste, goed in evenwicht kunnen brengen met een evenredige dankbaarheid. Ook de negatieve beproevingen, dat wil zeggen de moeilijkheden die wij ontmoet hebben tijdens het jaar, moeten ook met dankbaarheid overwogen worden. Als wij ze grondig onderzocht hebben, tonen zij ons onze vele onachtzaamheden, ons gebrek aan gevolgtrekkings, aandacht en overwegingen die ze dikwijls veroorzaakt hebben, alsook alle egoïstische karaktertrekken die wij in ons moeten veranderen. Als wij oprecht zijn, moeten wij bekennen dat wij vele van die negatieve beproevingen hadden kunnen vermijden, als wij verstandiger hadden gehandeld en beter de goddelijke raadgevingen hadden gevolgd.

Als wij met vreugde, optimisme en volledig vertrouwen het nieuwe jaar onder ogen willen zien, moeten we ons bij het begin ervan tot de Almachtige wenden en van ganser harte en met overtuiging zeggen: "Eeuwige, ik leg mijn lot in uw handen." Als wij tijdens het jaar deze gedachte daadwerkelijk uitvoeren door te zeggen: "Ik kom, o God, om uw wil te volbrengen" en door aan zijn Vaderhart alles wat ons betreft toe te vertrouwen, zal het nieuwe jaar een bron van vreugde en zegen zijn. Daarom moeten wij deze diepe en onveranderlijke waarheid voor ogen houden: "Alles draagt bij tot het goede van degenen die God beminnen."

Laten we ons dus, bij het begin van dit nieuwe jaar, inspannen om van ganser harte de Almachtige trachten te beminnen en alles wat ons aangaat in Zijn handen te leggen. De goddelijke genade zal zich dan op een heerlijke manier over ons kunnen uitstrekken, als wij dankbaar zijn voor alle dingen en voortdurend onszelf aansporen door te zeggen: "Mijn ziel, loof de Heer en vergeet geen enkele van Zijn weldaden."

Er zijn vele mensen die beweren dat zij zich volledig aan de Eeuwige toevertrouwen. Doch zonder dat zij het

beseffen is dit alleen maar theorie. Inderdaad, als wij tot de Eeuwige zeggen: "Mijn lot ligt in uw handen," wil dit zeggen dat wij voortaan van ganser harte Zijn wegen willen volgen en Zijn beloften levendig willen houden. Hij die werkelijk zijn leven in de handen van de Heer legt, haalt er een prachtige gelijkwaardigheid uit. Dit gaat natuurlijk niet zonder strijd en moeilijkheden. Integendeel, de strijd van het geloof kan op sommige ogenblikken fel zijn, maar de zegen overtreft altijd krachtig alle tegenspoed, want God doet alles bijdragen tot het welzijn van Zijn geliefde kinderen.

De eerste personen die vroeger trouw de woorden van de psalmist: "Mijn lot ligt in uw handen" hebben gerealiseerd, zijn de overwinnaars van het oude verbond. Zij moesten door veel beproevingen en tegenstanden gaan. Maar anderzijds, wat een wonderbare hulp, wat een grootse zegen en wat een opperste troost hebben zij van God gekregen! Zij hebben het eeuwige leven niet bereikt, omdat het geschikte ogenblik daarvoor nog niet gekomen was. Maar de hulp van de Almachtige heeft hen altijd vergezeld op al hun wegen.

Toen hij op aarde was, zei de Zoon Gods ook: "Mijn lot ligt in uw handen." Hij heeft dit op een sublieme manier verwezenlijkt. Nooit is deze gedachte in hem afgenomen. Nooit heeft hij geprobeerd slinkse wegen te gebruiken op de goddelijke wegen. Op alle manieren heeft hij de strijd trouw gestreden. God heeft hem vergezeld met Zijn genade en Zijn zegen. Al degenen die hem naderden, kregen heerlijke zegeningen, natuurlijk altijd in verhouding met hun waardering en achting voor hem. Zo heeft hij een groots programma kunnen verwezenlijken en een onuitwisbare getuigenis kunnen geven, waarvan het resultaat het Gezang van dankzegging zal zijn die in alle eeuwen zal weerklinken: "Lam Gods, U bent waardig hulde, aanbidding en lof te krijgen in alle eeuwen."

Onze geliefde Verlosser heeft op een wonderbare manier alle moeilijkheden overwonnen: in de boot tijdens de storm, in de woestijn waar hij al zijn toehoorders niet alleen met geestelijk maar ook met stoffelijk voedsel heeft gevoed. Nooit werd hij overvallen door iets. Als wij hier al de hindernissen opsommen die de Heer overwonnen heeft, omdat hij zijn lot in de handen van God had gelegd, zijn we diep ontroerd over het ongehoorde werk, dat hij heeft kunnen vervullen. Al degenen die met hem in contact kwamen, waren

gelukkig en veilig, want zij voelden de overvloedige zegen die van zijn persoon uitstraalde.

Als wij, wat ons betreft, gevoelig genoeg zijn om de aanwezigheid van de Heer in ons midden te voelen, dan zijn wij in staat om ook zijn genade en zijn almachtige hulp te genieten. Maar daarvoor moeten we ons lot in de handen van de Heer leggen. Wij moeten hem dus ons hart geven. En wij geven het hem iedere keer als wij gehoorzamen aan zijn wegen door deze te verkiezen boven alle andere.

Tijdens de hemelse oproep heeft onze dierbare Verlosser trouwe discipelen gekozen, die zich aansluiten bij zijn offerprogramma voor de redding van de mensen om de klasse personen te openbaren die het koninklijke offerpriesterschap vormen. Hedendaags weerklinkt een andere oproep, namelijk van het Leger van de Heer, dat uitgenodigd wordt het eeuwige leven te grijpen als resultaat van het offer van het Lam Gods en zijn medewerkers. Daarom moet het Leger van de Heer ook zijn lot in de handen van de Almachtige leggen, opdat het het voorgestelde doel kan bereiken, namelijk het eeuwige leven op aarde.

Het leven is een product, het resultaat van het werk van het organisme dat de wonderbare essentie geeft, "ziel" genoemd, namelijk "leven". Dit product kan gelukkig zijn, geheel en al doordrongen van de goddelijke zegen. Als men daarentegen een slechte richting neemt, kan het pijn en ontgoochelingen veroorzaken en uiteindelijk het verval van het lichaam. Dit is tegenwoordig het geval voor alle mensen, die allen, zonder uitzondering, ongelukkig zijn en sterven.

De Eeuwige stelt vandaag aan al degenen die het willen, een gelukkig en vrolijk leven vol zegen voor. Om dit te bereiken, moeten we ons lot in Zijn handen leggen door de wegen te volgen die Hij ons voorstelt, zoals onze geliefde Verlosser het zo trouw heeft gedaan. Hij is zijn ambt prachtig begonnen. En hij heeft het zo ook voortgezet en beëindigd. Hij heeft de gelijkwaardigheid van zijn trouw gekregen in het feit dat iedere knie, zowel in de hemelen als op de aarde, zal buigen voor de Zoon Gods en zal erkennen dat God hem bemind heeft. Deze trouw zullen de echte discipelen van Christus op hun beurt realiseren. Zo zal ook hun naam in alle eeuwen geloofd worden.

Tegenwoordig kennen de mensen verschrikkelijke moeilijkheden. Hun buitengewoon egoïsme plaatst hen voor ruïne en catastrofe. Het is de gelijkwaardigheid van hun gedrag. Terwijl, zij die hun lot in de handen van de Heer leggen, door de komende ellende niet getroffen zullen worden. Zij zullen gespaard blijven door de kracht van de genade van God.

De Almachtige kent de zijnen (Door de Boodschapper van God in 1945)

HET is interessant om de voorkennis van de Almachtige te zien; we kunnen echt met de psalmist zeggen, dat de Heer elke dag van tevoren weet, wat er voor ons op aarde bestemd is, al voordat iemand van ons heeft geleefd. Vaak ontmoeten we mensen die de waarheid van het evangelie niet erkennen; maar op de dag dat hun hart wordt geraakt, ontstaat er een volledige ommekeer in hen en in hun leven. En de Heer, die alles van tevoren weet, beschermt op miraculeuze, wonderbaarlijke wijze degenen die een hart hebben dat gevoelig genoeg is om op het juiste moment door de goddelijke genade geraakt te worden.

Hier is een verhaal dat in de afgelopen jaren is gebeurd, en dat ons laat zien hoe harten kunnen worden gebracht tot de discipline van het Koninkrijk van God:

Tweede luitenant Pierre V. werd tijdens de bezetting van Frankrijk naar Duitsland gedeporteerd, omdat hij deel uitmaakte van het verzet. Opgesloten in een concentratiekamp, leed hij vreselijk en kon alleen voor honger worden behoed door de vriendelijkheid van een bewaker, die hem in staat stelde om een deel van de pastei bestemd voor de politiehonden te pakken, om het gebrek aan voedsel goed te maken. Vanaf de eerste dagen voedde hij het idee om te ontsnappen en daartoe deed hij zijn best om Duits te leren voor dagelijks gebruik.

De dag waarop hij zich voorgenomen had om te ontsnappen, was aangekomen. Onze vriend sprong over het hek van het kamp, toen hij een zware hand op zijn schouder voelde rusten. Het was een soldaat van de Gestapo van minstens twee meter lang, verantwoordelijk voor het in de gaten houden van de gedeporteerden. Hij stelde hem de vraag:

- Waar ga je naartoe?
- Ik ben aan het ontsnappen.
- Wat is je naam?
- Pierre V.
- Waar kom je vandaan?
- Uit X., in de Somme.

Toen bleef de soldaat van de Gestapo vijf minuten lang verbijsterd op dezelfde plek staan, als iemand die oude herinneringen in zijn hersenen verzamelt. Toen vroeg hij weer aan Pierre:

- Hoe heet je vader... je moeder... je oom... je neef?

Met elk antwoord dat hij kreeg, voelde men de emotie groeien in het hart van de soldaat van de Gestapo. Na het laatste antwoord van Pierre, zei hij met een grote zachtheid in zijn stem:

- Nou, toen je klein was, hield ik je op mijn schoot...

Inderdaad, deze Duitse soldaat, die gevangen werd genomen in Frankrijk tijdens de

oorlog van 1914-1918, werd toen zeer vriendelijk verwelkomd door de familie van onze vriend Pierre V. die op dat moment een klein kind was, dat graag plezier met hem had.

Toen de identiteit van Pierre dus goed geverifieerd was, beter dan hij had kunnen doen met de beste ID-kaart, smeekte de soldaat van de Gestapo hem om mee te gaan naar zijn huis. Daar hield hij de gevangene enkele maanden in zijn kelder verborgen, voedde hem goed om hem weer op krachten te laten komen. Omdat het winter was, wikkelde hij hem in een paar wollen dekens, zodat hij het niet koud zou hebben; kortom, hij zorgde voor hem, zoals een moeder zou hebben gedaan.

Toen Pierre weer een beetje op zijn benen kon staan, nam zijn beschermer hem mee naar Hamburg, waar hij hem op een boot zette, nadat hij hem als chauffeur had verkleed. Een paar dagen later landde hij in Engeland, van waaruit hij in staat was om

Natuurlijk is het niet van de ene op de andere dag dat men vertrouwen krijgt en dat men zonder voorbehoud zijn lot in de handen van de Heer kan leggen. Dit moet men aanleren. Dat geldt ook voor de dankbaarheid. Men krijgt dit gevoel niet in een dag. Men moet een school volgen. Men moet in zijn hart voortdurend verlangen door een oprechte dankbaarheid de gelijkwaardigheid van de ontvangen weldaden te verwezenlijken! Dat is ook zo voor de rechtvaardiging die wij door het geloof krijgen. Zij vertegenwoordigt een prachtig mentaal evenwicht. Om daartoe te komen, moeten we ons vooral bewust zijn van onze eigen geestelijke armoedigheid.

Dit heeft de tollenaar uit de parabel sterk aangevoeld. Hij is neergeknield voor God en heeft gezegd: "Heb medelijden met mij, want ik ben een arme zondaar". De Farizeeër genoot ook de genade van God, maar hij apprecieerde deze niet zoals de tollenaar. Hij heeft zijn nargigheid niet erkend. Daardoor heeft hij de goddelijke liefde, barmhartigheid niet kunnen voelen, omdat hij niet gewend was om dankbaar te zijn. En als die dankbaarheid ontbreekt, verflauwt de gelijkwaardigheid gekregen door de verdiensten van Christus en gaat tenslotte verloren. Er blijft niet genoeg meer over en men wordt een religieus wezen, dat wil zeggen zonder trillingen in zijn hart. Uit gewoonte vraagt men vergiffenis voor zijn zonden, zijn beledigingen, zonder feitelijk goed te weten waaruit ze bestaan, omdat het hart niet trilt door de emotionele liefde die de goddelijke ontferming weet te erkennen en tot welke prijs de Zoon van God ze heeft verworven te onzen gunste.

Zo bidt men in sommige kerken iedere zondag vanaf de preekstoel: "O God, ontferm U over ons, arme zondaars, geneigd tot het kwade, uit onszelf onbekwaam het goede te doen, die iedere dag uw heilige geboden overtreden, enz.", zonder in hun hart werkelijk hun eigen ellende te voelen, noch de onmetelijke waarde van het heil dat zij ontvangen door het geloof in het offer en het verlossingswerk van onze geliefde Verlosser.

Stel u eens voor: indien een onbekende iemand die in een wanhopige financiële toestand verkeert en opgejaagd wordt door deurwaarders, te hulp zou komen en zeggen: "Mijn vriend, ik zal u alles geven om uw schulden te vereffenen en volledig opnieuw te beginnen", wat zou er dan gebeuren? De ongelukkige zou zich op de knieën werpen voor zijn weldoener en hem zijn redder noemen. Hij zou heel dankbaar zijn. Nochtans is dit niets in vergelijking met wat de Heer ons geeft door zijn offer. Maar wij voelen het niet diep genoeg, en vooral in het geheel niet in verhouding met het werk dat onze geliefde Verlosser heeft gedaan om ons te doen ontsnappen aan de totale vernietiging en ons weer terug te zetten op de weg van het leven.

Wij moeten dus absoluut in onze ziel intense trillingen van dankbaarheid voelen, opdat de wet van de gelijkwaardigheden kan gerespecteerd worden, anders kunnen wij het heil niet genieten dat ons in Jezus Christus aangeboden wordt. Dan kan het geloof zich in ons ook niet ontwikkelen en wij blijven een verdorde vrucht.

Wij moeten ons in dit jaar inspannen dankbaarheid en gehoorzaamheid aan de goddelijke wegen aan te kweken. Dan zal ons hart overstroomd van vreugde, vertrouwen en zekerheid en zullen wij overtuigd kunnen zeggen: "Eeuwige, ik leg mijn lot in uw handen. Ik wil het aan niemand anders toevertrouwen, want U alleen kan mij beschermen, mij helpen en mij zegenen." Dan hebben wij niets te vrezen en zal het jaar dat vóór ons ligt, vol liefde en zegen zijn. Want God is trouw, onveranderlijk trouw, medelijdend, overlopend van genegenheid en welwillendheid. Hij heeft slechts één verlangen: ons gelukkig maken.

terug te keren naar Frankrijk, zonder ooit volledig te hebben kunnen begrijpen door welk proces, gezien het feit dat dit gebeurde in tijden van oorlog en tijdens de Duitse bezetting van Frankrijk.

Terug in zijn land hervatte onze vriend Pierre zijn activiteiten in het verzet. Na de oorlog werd hij gedetacheerd bij de gevaarlijke mijnenopruimingsdienst in de Somme, waar hij leiding gaf aan een team van zestig Duitse soldaten. Zijn hart was diep onder de indruk van de wonderbaarlijke wijze waarop hij door de soldaat van de Gestapo uit het Duitse concentratiekamp was verlost; uit dankbaarheid hield hij zich dan ook strikt aan het humanitaire programma om het lot van de Duitse gevangenen voor wie hij verantwoordelijk was en die onder zijn toezicht stonden, zoveel mogelijk te verzachten.

In overeenstemming met de bekende wet van "soort zoekt soort", voelde Pierre zich vooral aangetrokken tot een Duitse gevan-

gene genaamd Otto K. uit Westfalen, die bekend stond om een bijzondere houding van vriendelijkheid, goedheid en bereidheid om zijn naaste te dienen. Aldus werd een natuurlijke sympathie geboren tussen de gevangene en zijn chef, die ook vrienden werden.

Op een dag toen onze vriend Pierre op weg was naar Parijs, zei Otto, de gevangene, tegen hem:

- Ik ken goede vrienden in Parijs, aan de Rue Amelot 102, in het elfde arrondissement, wilt u zo vriendelijk zijn om ze van mij de groeten te doen? U zult zeker goed ontvangen worden.

Toen hij in Parijs aankwam, ging Pierre naar het afgesproken adres, vergezeld door zijn vrouw, en daar ontmoette hij de *Mensenvrienden*, ware christenen onder leiding van de Kerk van het Koninkrijk van God, die zoveel mogelijk het evangelie van Christus in praktijk brengen en elke dag tot God bidden: "Moge uw Koninkrijk komen!", en

De Alpen bestand tegen de opwarming van de aarde

We kennen allemaal het probleem van de opwarming van de aarde, die vooral de koude regio's van de polen treft. Deze keer kunnen de effecten ervan bij ons worden waargenomen, op onze bergen. Dit is wat een studie van de universiteiten van Basel en Lausanne pas aan het licht heeft gebracht. Het artikel verscheen op 3 juni 2022 in de krant *Tribune de Genève*. Het is gesignd door Julien Wicky.

De Alpen vergroenen en dat belooft niet veel goeds

Zwitserse onderzoekers konden de vergroening van de bergen observeren door middel van satellietbeelden. Ziedaar waarom het een serieus probleem is.

Wat als er in de toekomst geen grijs potlood meer nodig zal zijn om de bergen te tekenen? Als we tevreden kunnen zijn met groen en in zeldzame gevallen maken we het een beetje wit op de top voor de zeldzame sporen van eeuwige sneeuw die nog steeds overblijven. Zo kunnen we het artikel in gewone taal brengen, dat zojuist is gepubliceerd door onderzoekers van de universiteiten van Basel en Lausanne in het tijdschrift "Science". Om tot deze conclusie te komen, moesten ze bijna veertig jaar luchtfoto's van de Alpen analyseren, die tussen 1984 en 2021 door satellieten van vier verschillende generaties gemaakt zijn, om de voortgang van de vegetatie in kaart te brengen.

"De vergroening van de Alpen was een bekend fenomeen, maar het was niet mogelijk om de omvang van deze trend te meten, die enorm blijkt te zijn. We konden een hoeveelheid gegevens samenvoegen en een nog nooit bereikt niveau van detaillering pixel voor pixel te bereiken, dat de ontwikkeling in de tijd in bepaalde regio's van de Alpen laat zien," legt Grégoire Mariéthoz, directeur van het Instituut van de Dynamiek van het Aardoppervlak bij de UNIL en co-auteur van de studie uit. Deze vergroening is al goed gedocumenteerd in het Noordpoolgebied en begint dus ook duidelijk gezien te worden in de bergen.

Het laat zien dat boven de boomgrens, ongeveer 1700 meter, de vegetatiebedekking is toegenomen op meer dan 77% van het oppervlak van de Alpen. Het is duidelijk dat hooggelegen weiden gebieden erbij krijgen die tot nu toe bedekt waren met neergestorte stenen. Een bevinding die, in combinatie met de terugtrekking van gletsjers, bevestigt dat de ontregeling van het klimaat belangrijker effecten heeft op onze breedtegraad. "Dat zo'n verandering over minder dan veertig jaar zichtbaar is, waarschuwt voor de gevoeligheid van de Alpen voor opwarming", vervolgt Grégoire Mariéthoz.

De edelweiss in gevaar?

En deze toename van de alpiene vegetatie, als gevolg van de verandering in neerslagpatronen en stijgende temperaturen, zal die toestand niet op orde brengen. Erger nog, het zal zelfs een kettingreactie versnellen. "Groenere bergen betekenen minder reflectie en zonlicht, wat de opwarming verder zal versterken en, automatisch de sneeuwlaag en de reflecterende kracht ervan nog zal verminderen", zegt Sabine Rumpf, hoofd-auteur van de studie en hoofd van de onderzoeksgroep Ecologie aan de Universiteit van Basel.

De al fragiele biodiversiteit in de Alpen zal moeten lijden onder de verdringing door soorten die gewoonlijk op lagere hoogten groeien. Te beginnen met een heel Zwitsers symbool. "Vooral een bloem als de edelweiss wordt door dit fenomeen bedreigd", waarschuwt Grégoire Mariéthoz. Want de alpiene planten kunnen zich goed aanpassen aan moeilijke omstandigheden, maar ze zijn niet staat om te concurreren. Dus, naarmate de omgevingsomstandigheden veranderen, verliezen deze soorten hun voordeel en worden ze ingehaald door concurrentie.

De auteurs van de studie hadden kunnen hopen iets positiefs te vinden door zich voor te stellen dat deze vergroening van de Alpen zou helpen om CO₂ op te nemen. Maar ook hier moet men een toetje lager zingen. "De biomassa die we waarnemen is tamelijk zwak en het vermogen om CO₂ op te nemen is daarom zeer beperkt, dus het effect zal verwaarloosbaar zijn", legt de onderzoeker uit.

De sneeuw biedt weerstand

Verrassend genoeg lijken de besneeuwde oppervlakken het hele jaar door nog steeds weerstand te bieden. Opgemerkt moet worden dat de onderzoekers zich concentreerden op het zomerseizoen en de gletsjers die al het voorwerp van een precieze monitoring zijn, niet meenamen in hun berekeningen. Sinds 1984 is de omvang van het sneeuwdek in ongeveer 10% van de geanalyseerde regio's aanzienlijk afgenomen. Dit is minder dan verwacht, maar dit cijfer moet niet worden onderschat. "Eerdere analyses van satellietgegevens hadden een dergelijke trend niet geïdentificeerd", zegt Antoine Guisan, professor aan de UNIL en ook co-auteur van de studie. "Bovendien hebben we het alleen over de oppervlakte en niet over de dikte van de sneeuwlaag, waarvan andere studies hebben aangetoond dat deze afneemt."

Wat betreft het uitsluitend met groen tekenen van de bergen in de Alpen, zoals de toppen van de Jura, dat kan nog niet meteen vandaag. "Op het moment dat de sneeuw verdwijnt, duurt het veertig tot vijftig jaar, voordat die verdrongen is door vegetatie", nuanceert Grégoire Mariéthoz. Morgen, om zo te zeggen.

De opwarming van de aarde is nu ook merkbaar in onze bergen. Dit is een teken dat het fenomeen over de hele wereld toeneemt. Daaruit kan dus worden afgeleid dat het in de nabije toekomst ook in de vlaktes merkbaar zal zijn. Onze onderzoekers staan machteloos tegenover deze manifestatie die we kunnen meten, maar die we niet kunnen stoppen. We proberen de vervuiling te verminderen, vooral CO₂ gassen maar ondanks alles trekt de strop strakker aan. En bovenal hebben we niet onbeperkt de tijd om het probleem van de opwarming van de aarde op te lossen.

Hier, net als bij de polen, zien we dezelfde symptomen. Door vergroening reflecteren de bergen minder licht en dragen daardoor bij aan een verdere temperatuurstijging. Het is een kettingreactie. Anderzijds zoals de in dit artikel aangehaalde studie aangeeft, draagt de hoeveelheid groen in de bergen slechts in zeer geringe mate bij aan de opname van CO₂. En tenslotte rekent deze studie de gletsjers of de sneeuw niet mee in zijn berekeningen. Het lijkt erop dat ze beter bestand zijn tegen het broeikas effect dan rotsachtige oppervlakken, maar zoals hierboven opgemerkt, moet men rekening houden met de dikte en niet alleen met de oppervlakte van de sneeuwlaag.

Onze economie, onze gedachtengang zijn schematisch gebaseerd op twee hoofdlijnen: produceren en consumeren. Deze logica maakt het echter niet mogelijk om rekening te houden met de schade die we op deze manier toebrengen aan de natuur en aan onze medemensen. Dit is een van de redenen waarom onze samenleving niet levensvatbaar is en zal verdwijnen. Ze zal worden vervangen door een nieuwe menselijke samenleving die gebaseerd zal zijn op andere, altruïstische principes, die de mens en het milieu als centrum van belang zullen hebben. Deze nieuwe menselijke samenleving wordt al gevormd. De wet die haar bestuurt, wordt universeel genoemd omdat deze in het hele universum wordt waargenomen. De wet heeft slechts twee artikelen die willen dat elk wezen en alles gemeenschap met elkaar heeft en dat elk voor het welzijn van de ander bestaat, wat betekent dat het, voordat we iets ondernemen, onze eerste gedachte is om onszelf af te vragen of wat we gaan doen, een zegen is of een nadeel voor onze naaste en voor de natuur, en

momenteel werken aan de introductie van het Koninkrijk van God op aarde.

Omdat Pierre en zijn vrouw ook warme aanhangers waren van de leer van de Heer, voelden ze zich helemaal op hun gemak bij hun eerste contact met de *Mensenvrienden*, die zo goed mogelijk de instructies gegeven in *De Boodschap aan de Mensheid* propageren en naleven. Dus leerden ze dat deze samenleving gewoon één grote familie is, die bezig is zich te vormen over de hele wereld, onder auspiciën van de Heer Jezus en zijn trouwe vertegenwoordiger, de geliefde Boodschapper van de Heer, die in Zwitserland woont, en met het werk begon om het Koninkrijk van God in de vijf werelddelen te introduceren.

Otto, de Duitse gevangene, was juist een groot voorstander van de *Mensenvrienden* in Duitsland, waar deze bij uitstek filantropische beweging vreselijk werd bestreden door de nazi's. Uit angst niet voldoende begrepen te worden, had Otto daar niet over durven

praten met zijn chef, maar hij had gemeend, dat Pierre op de Rue Amelot alle wenselijke verduidelijkingen wel zou krijgen.

Pierre was erg blij bij zijn nieuwe kennis in de Rue Amelot warme en zeer overtuigde medestanders van het goede te ontmoeten, die hem aanmoedigden om zijn programma voor het verbeteren van het lot van de gevangenen voort te zetten. Tijdens het gesprek legde onze vriend zijn vaste geloof uit in de krachtige bescherming van het goede, als dat gedaan wordt op een onbaatzuchtige manier. Zo vertelde hij dat hij, aan het begin van zijn werk om de mijnen op te ruimen met negenenvijftig Franse kameraden een veld in was gegaan om dat te zuiveren, maar als enige was teruggekeerd, nadat hij zijn werk gewetensvol had gedaan, en dat de anderen allemaal door deze verschrikkelijke en zo moeilijk op te sporen apparaten waren gedood, omdat die te goed gecamoufleerd waren.

vooral of het tot eer van God is. Het is de enige Wet die eeuwig kan blijven bestaan.

De basis van deze nieuwe samenleving is het losgeld dat onze dierbare Heiland aan het kruis heeft betaald. Door deze betaling zullen alle mensen hersteld worden en in staat zijn om hun bestemming te bereiken: het eeuwige leven. Ook de aarde zal worden hersteld. Er wordt geen schreeuwen of wenen meer gehoord. Alleen maar uitroepen van vreugde, vervoeringen van dankbaarheid voor de Eeuwige, de Bewerker van onze redding, en onze geliefde Heiland. Dit visioen is geen utopie, het is het visioen dat de profeten hadden en dat zal spoedig op de hele aarde gerealiseerd worden waar alle mensen de Allerhoogste zullen leren kennen en tot Zijn glorie zullen leven.

Stedenbouw onverenigbaar met humanisme

Uit de rubriek "Ideeën" van de krant *Le Monde* van 16 oktober 2020, reproduceren we een zeer interessant artikel van Agnès Sinaï met als titel:

Laten we stoppen met de opeenhoping van het bouwen in de steden

Om te strijden tegen de kwetsbaarheid van de industriële samenleving die door de Covid-19-pandemie aan het licht is gekomen, stelt de schrijfster voor om de door de metropolen begonnen race naar "groter, hoger, sneller" te beteugelen en een deconcentratie van de bevolkingsspreiding mogelijk te maken.

Van Wuhan tot Groot-Parijs zijn de metropolen verwikkeld in een wedloop in buitensporigheid. Deze vlucht naar voren is vergelijkbaar met het beeld van de Rode Koningin, in "Alice in Wonderland", die voortrent maar op dezelfde plek blijft: steeds meer berekeningsmethodes ontwikkelen om high-tech voertuigen autonoom te laten rijden vol data in plaats van low-tech transport te organiseren; om zogenaamd "slimme" steden te bouwen verbonden door 5G netwerken ten koste van een Orwelliaanse massasurveillance; om steeds meer energie te gebruiken om de aandeelhouders van de geldeconomie te bedienen in plaats van te investeren in openbare diensten en cultuur; om ten koste van alles een absurde groei in stand te houden met het risico de sokkel van het leven te verwoesten.

Het is deze krankzinnige race – die de wereldwijde Covid-19-epidemie weer ten diepste ter discussie stelt – die moet worden onderbroken. De verspreiding van het virus is een teken van het overschrijden van ecologische grenzen en drempels, maar ook van het onderlinge verband tussen de menselijke nederzettingen in de keten van het leven. Onze gigantische steden steunen voor hun bevoorrading op een enorm systeem van een wereldwijd transport van goederen, ontstaan dankzij goedkope brandstoffen. Hier gaat het om een stedenbouw die leidt tot verstopping.

De visie van een steeds uitgestrekter Groot-Parijs in naam van het vermogen om te concurreren tot onmenselijke proporties en verzadigde netwerken, zal stoten op een steeds grotere kwetsbaarheid. Want de huidige pandemie is een verontrustende manifestatie en het alarmsignaal van een steeds meer verborgen functiestoornis, die onze industriële samenleving die even dorstig is naar energie als verdeeld in verschillende maatschappelijke klassen, in de chaos zou kunnen meeslepen. Een bepaalde sterke afhankelijkheid – zoals afhankelijkheid van olie voor de auto en het transport van goederen – zal waarschijnlijk een toekomstige ineenstorting van het systeem veroorzaken. Deze kwetsbaarheid zou vooraf moeten worden verminderd.

Streken reorganiseren in bio-regio's

De denkbeeldige grote stad moet daarom worden overgenomen door een nieuw paradigma dat gebaseerd is

op een deconcentratie van de bevolking en de ontwikkeling van lokale productienetwerken. Schaalverkleining is absoluut noodzakelijk om een einde te maken aan de excessen door nieuwe vormen van een territoriaal beleid dat verankerend is in de zorg voor het landschap en door te werken aan de terugkeer van de biodiversiteit met het oog op de toekomstige klimaatveranderingen. Verstedelijking heeft de maximale grens van contraproductiviteit bereikt – zoals bleek in de voorjaarslockdown, toen een aanzienlijk deel van de inwoners van de regio Ile-de-France (een regio die verschillende departementen rond Parijs omvat) voor zichzelf is begonnen. Het gaat hier om een fenomeen van uittocht uit de steden die in de tweede helft van de eenentwintigste eeuw zou kunnen voortduren en toenemen. Er is een na-stedelijke antropologische revolutie in opkomst.

Volgens de Amerikaanse onderzoeker Kirkpatrick Sale (L'Art d'habiter la Terre: la vision biorégionale, 1985, Wildproject) wordt, hoe groter een staat is, des te onwaarschijnlijker een goed bestuur wordt, zo niet onmogelijk. Geconfronteerd met dit fenomeen stelt hij onder andere voor om nog eens na te denken over ons leven in bioregio's – waarvan de grenzen niet worden bepaald door politieke grenzen, maar door geografische grenzen die rekening houden met zowel menselijke gemeenschappen als ecosystemen. Elk gebied kan dus worden gereorganiseerd naar een voorschrift van vitaal belang: een samengaan van de ontwikkeling van menselijke nederzettingen met het omringende milieu.

We gokken erop dat deze nieuwe bioregio's (inventief, sober en herbergzaam) geleidelijk de bestuurlijke indelingen zullen vervangen. Ze zullen het mogelijk maken om, voor, tijdens en misschien na de ondergang, lokale territoriale economische systemen van burgerhulp te organiseren waarbij de inwoners, de fabrieken en het land samenwerken. Bioregionale dynamiek zal de overgang stimuleren van een hyperefficiënt, gecentraliseerd en dus kwetsbaar systeem naar een organisatie die is gevormd door de afname van mobiliteitsbehoeften, door samenwerking, door vermindering (en opgebouwd uit een veelheid van voorzieningen en energiebronnen). De massaluchtvaart, die vandaag van de staten zo'n 200 miljard dollar aan overheidsgeld nodig heeft, zal worden vervangen door langzaam verkeer en toerisme per trein; vrachtboten, zeilschepen, trams en treinen zullen de goederen vervoeren; de inwoners zullen fietsen en zich met openbaar vervoer op aanvraag verplaatsen, deelauto's zullen gereserveerd zijn voor plattelandsgemeenten die wagenparken van voertuigen zullen onderhouden die strikt voor noodzakelijk gebruik gereserveerd zijn, en er zullen weer paarden verschijnen.

Er zal dan eindelijk een geïntegreerde benadering van het gebruik van aarde en biogassen overeengekomen worden, gericht op een nieuw evenwicht tussen levensmiddelen, diervoeders, materialen, energie, ecosystemen en recycling. Praktijken zoals het onbebouwd laten en op landbouwkunde gebaseerde bosbouw zullen vruchtbare aarde van de bodem beschermen. De productie van dierlijke producten zal aanzienlijk afnemen. Frankrijk zal bedekt worden met nieuwe landschappen naarmate de verschillende vormen van ecologisch landbouwkundige infrastructuur en uitgestrekte gebieden die openstaan voor dieren in het wild, algemeen worden. Verontreinigende stoffen (methaan dat uitgestoten wordt, stikstofhoudende meststoffen, fyto-sanitaire producten) en het gebruik van hulpbronnen (water voor irrigatie, het in beslag nemen van de bodem, energie) worden met tien gedeeld. Hun invloed op water-, luchtkwaliteit en biodiversiteit zal daardoor aanzienlijk worden verminderd.

Een voorwaarde voor de uitvoering van deze metamorfose zal de bewoonbaarheid van de aarde in de komende decennia zijn. Vanaf morgen moet er een cultuur van een evenwichtig naast elkaar bestaan van mensen, dieren, rivieren, bodem, bossen en de atmo-

sfeer gemobiliseerd worden. Deze politieke revolutie, gebaseerd op de lokale ruimte en op de nauw bij elkaar betrokken collectieven die de bioregio's vormen, zal alleen plaatsvinden via deze gemeenschappen zelf.

Hier is een interessante visie voor de toekomst. Het valt nog te bezien of deze door iedereen wordt gedeeld. We betwijfelen het. Want we mogen niet vergeten dat Geld hetgene is dat onze wereld regeert...! Ook al zijn de in deze regels uiteengezette vooruitzichten op een omschakeling gunstig voor de ontwikkeling van de natuur en de gezondheid van de burgers, ze passen niet in de wedloop ten behoeve van de grote multinationals van trusts en financiële reuzen.

En het is niet de Covid-19-epidemie die iets zal veranderen in deze dwaze race waarin iedereen verwickeld is. Wat is, zoals we toch kunnen zien, van het grootste belang? Is het de volksgezondheid, het welzijn van de mensen? Nee, wat telt zijn de winsten, de omzet, de opbrengst, zelfs ten koste van de vernietiging van het leven, van de planeet die we bewonen en die uiteindelijk onbewoonbaar en zelfs vijandig voor de mens zal worden.

De bevolkingsconcentratie in de grote steden is helemaal niet gunstig voor de menselijke gezondheid. Lawaai, de stress die het veroorzaakt, vervuiling zijn daar allemaal schadelijke factoren voor. En het is niet voor niets dat dit artikel spreekt over een tegenbeweging in de steden, die de mensen ertoe aanzet de steden juist te ontvluchten en zich op het platteland te vestigen. En nogmaals, hier gaat het alleen nog maar over Groot-Parijs. Wat kan er gezegd worden over megasteden als Tokio, Sao Polo, Jakarta... Anderzijds is er geen solide statistisch verband tussen demografische groei en economische groei. En men kan niet meer de impact van de bevolking op het milieu negeren (bron: krant *Ouest-France* van 7-8 november 2020. "De gevaren van een snel toenemende bevolkingsgroei").

Dat dit artikel ons heeft geïnteresseerd, komt, omdat het de gedachten blootlegt van mensen die de algemene beweging niet blindelings zoals kuddedieren willen volgen. We kunnen zelfs zeggen dat de visie van Agnes Sinaï de ideale situatie voor de mens benadert. Er ontbreekt echter iets heel belangrijks.

Als we namelijk over de toekomst willen nadenken en niet terug willen vallen in de sleur van egoïsme waarin de huidige samenleving zich bevindt en waaruit ze zichzelf niet bevrijdt, hebben we een veel radicalere verandering nodig dan deze die hier voorgesteld wordt door Agnes Sinaï. Het lijkt voor sommigen misschien irrelevant, maar wat dringend moet worden veranderd, is ons karakter.

Want wat onze samenleving in de impasse heeft gebracht waarin ze zich bevindt, is het egoïsme dat verbonden is met het geld. En om daar uit te komen, moet je altruïstisch worden. Al het andere vloeit voort uit dit hoofdpunt. Het is duidelijk dat dit zo'n grote operatie is, dat we die niet alleen uit kunnen voeren. Gelukkig voorzag de Eeuwige, de God van de hemel, in de redding van de mens door Zijn Zoon als offer te geven. Deze betaalde aan het kruis de losprijs voor de zonden van de hele mensheid. Vanaf dat moment kon de oplossing voor alle problemen gevonden worden. Het Herstel van alle dingen is al begonnen. Onze geliefde Heiland riep, voedde op en onderwees eerst zijn Kerk. Daarna komt het herstel van alle mensen die zich zullen moeten verbinden met het werk van de Heer om het eeuwige leven te ontvangen.

De grote lijnen van dit herstelplan zijn vastgelegd in het boek *De Boodschap aan de Mensheid*, geschreven door de laatste Boodschapper van God van onze tijd. De enige Wet die de mensen van goede wil regeert die dit programma volgen, wordt de Universele Wet genoemd en deze zegt: "Alles, elk wezen bestaat voor het welzijn van elkaar en allen hebben gemeenschap met elkaar."

In deze *Boodschap* wordt ons een rechtvaardige ver-

Terug in T. was onze lieve vriend Pierre in staat om het vertrouwen van de hele bevolking te winnen, waarvan hij wist dat die geïnteresseerd was in het verbeteren van het lot van de gevangenen. Met name lokale vissers leverden tot tweehonderd kilo vis aan de kampkeuken. Pierre bereikte ook, dat elke zondag de bewoners van de plaats kwamen om een gevangene mee te nemen naar hun huis om hem de dag door te laten brengen met hun familie, en dat deze zowel de materiële hulp als de morele steun kreeg die onmisbaar is voor een mens, vooral wanneer hij in tegenspoed verkeert.

Aan het begin van zijn werk ontmoette Pierre bij zijn collega's een zekere vijandigheid; maar omdat hij zelf een groot voorstander was van de praktijk van het goede, liet hij zich niet door iets beïnvloeden, met het argument dat hij daarbij de regels van zijn geweten volgde, en ook die van de Conventie van Genève, die voorziet in alle details van

de humane manier waarop krijgsgevangenen uit de hele wereld moeten worden behandeld. Over het algemeen zijn deze voorschriften weinig bekend, laat staan dat ze worden nageleefd.

Maar Pierre ging toch, omdat hij bang was dat hij verder was gegaan dan de Overeenkomst van Genève, en om een slecht bedoeld rapport over hem te verhinderen (want wij zijn nog in het bewind van kwaad), in Parijs naar het relevante Ministerie om de initiatieven uit te leggen die hij had durven nemen om het lot van de gevangenen te verbeteren over wie hij de leiding had. Hij dacht, dat ze enigszins zouden worden afgekeurd, maar in plaats daarvan was hij aangenaam verrast om te horen: "Je hebt tot nu gewaacht om het lot van de gevangenen te verbeteren? Je had het al lang geleden moeten doen!"

Het voorbeeld van Pierre wordt nu gevolgd door zijn andere collega's, die zich dus door het goede hebben laten beïnvloeden. Aan

de andere kant is onze dierbare vriend een groot voorstander geworden van de *Mensenvrienden*, een fervent volgeling van de Kerk van het Koninkrijk van God die het Rijk van Gerechtigheid op aarde wil vestigen en erin zal slagen, want het is de wil van de Almachtige God die heel vroeger al door de profeten tot uitdrukking is gebracht.

Tweede luitenant Pierre hield van de gevangene Otto als van een broer, en behandelde hem ook als zodanig. Hij nam hem mee uit het kamp en gaf hem een kamer met een goed bed. In de eerste dagen was de luitenant van het kamp heel achterdochtig tegenover Otto, uit angst dat hij zou profiteren van zijn relatieve vrijheid om te ontsnappen, ondanks de verzekering aan hem gegeven door Pierre, zijn tweede luitenant, dat zijn gevangene vriend oprecht was.

En precies een kleine episode droeg sterk bij aan een volledig vertrouwen in het hart van de luitenant in de oprechtheid van Otto,

de gevangene. De luitenant zorgde er altijd goed voor, dat zijn auto nooit binnen het bereik was van een gevangene die hem zou kunnen gebruiken om te ontsnappen. Hij zette hem dus altijd elke nacht in de garage en stopte de sleutels in zijn zak na het vergrendelen ervan. Op een avond vergat hij zijn auto voor de garage, met de sleutels. Onze vriend Otto, die zag wat de luitenant vergat, nam de auto mee naar huis, en stond de volgende ochtend vroeg op om hem eruit te halen, schoon te maken en van boven tot onder glanzend op te poetsen. De verbazing van de luitenant was enorm, toen hij zijn auto blinkend schoon buiten zag staan.

Pierre, zijn tweede luitenant, gaf hem het antwoord op het raadsel door hem te vertellen dat hij zelf de auto de dag voordien voor de garage was vergeten, en dat Otto het had geregeld, de auto mee naar huis had genomen, en vroeg in de ochtend was opgestaan om hem weer terug te brengen. De luitenant

